

NAGY GÁBOR

Buena Vista

*a buena vista teraszán
ültél valószínűtlenül piros kanapén
egy innepelt bestseller írózóval
ott vibrált május-hajadban
a zsendülés minden illata
elfogódottan ültem közétek
s már nem emlékszem az első
csók miként esett meg
amint magunkra maradtunk
ekkor láttalak utoljára lánynak
akinek érintése rebbenő
vágyakozó szemérem s elsimul
szeme sarkában a cinikus mosoly ráncá*

*másnap délelőtt a buena vista
tétovasága még tele volt vággyal
ahogy beültél a cluji dáciába
megsüketített a májusi színek
szimfóniája közénk feszült
a nélkülöd-lét héthatára
pedig nem tudhattuk ez az utolsó
búcsúpillantás az elsubanó
autó ablaka mögül
a többi? néhány reménykedő
meg kétségbeesett üzenet
az álmoktól ellopott hektikus
idővel dacoló levél (bár a megformáltságra
már ami a stilsztikát illeti
ösztönösen ügyeltünk)
magtalan szárba-szökkenés
minden tapinthatónak csak a héja
mire a nyár kilobbant összerogyott
alattunk a buena vista kanapéja*

Krajczár

*Három licis lány ül a szomszéd
asztalnál, ők adták ezt a papírt.
Felhívhatnálak, nincs-e kedved
sakkozni, vagy csak ülnél szemben
velem, hallgatnánk, nézném
ujjodon a borostyánköves gyűrűt.
Előbb-utóbb kirajzolódna opálos
felületén rajongó pillantásom
fossziliája. Beszélhetnél hozzám
angolul vagy románul, hogy
zavartalanul olvashassak a szemedből.*

*Ez itt a valóság, barátom! ez itt
a krajczár, ez itt a fehér papír,
ez itt rajta maszat, fekete tinta.
Önámítás, hogy összefűzhetnélek
néhány szétguruló betűből, szóból,
mint egy talizmánt. Elutazom holnap
a kaméleon cég mercedes kisbuszán,
s nem viszek mást magammal
(hiába a belvárosi fény-orgia),
mint a monostori megálló
december végi szürke piszkát.
S miért oly drágán megfizetek egyszer,
krajcáros emléket a rezdülésnek,
amint lesütöd borostyán-szemed.*

*Ez itt a káprázat, barátom, ez
itt a krajczár, ez itt a vers,
ez itt túlmegy minden határon,
bármily felesleges.*

A Víg

*Nem jutott jobb eszembe itt a Vígben –
az illeszkedés bája!, fitogtatnék vígan,
ha volna épp kinek –, hogy a negatívban
nézsem arcod: pár kinyomtatott ívben
őrízem, ami még maradt.
Fenekig ürítem a poharat.*

*Bárhogy binném: a vers is arcmás –
legyen a rejtőzésben bármily elmés –,
a szívem mélyén tudom: az az arc más,
és megőrzésnél a felejtés
mindig hatékonyabb.
Korsó sörböz jól fog most a konyak.*

*És mégis újra s újra föllapozlak.
Mondhatnám: számításba veszek,
rímválaszokra kötelezlek,
s nem tarthatod piti baszonnak,
hogy a versben tündérekdsz.
A konyak nincs egészen négy cent.*

*A Vígben türelmi idő van,
vagyis dobányozhatunk vígan,
mi, páriák. Elfüstölünk imígyen
egy-két litániát oda, ő abol van,
mindenki a magáét.
Oltári kelyhünk alatt: söralátét.*

*Minden sorod ráolvasás, varázslat.
Kár, hogy bőse nem lehetek,
nem én vagyok az a fasz, állat,
a lüktető enyészet,
akit az átkoddal megáldasz.
Beteg vagyok, beteged.*

*A fenét, menj a francba,
nem alkszom többé – inkább iszom!
A felejtés sclerosis multiplexe
rándul meg lelkedben, mint egy izom.
Ki kinek a szerelme.
Vak betűkbe kapaszkodom.*

NAGY GÁBOR (1972) Körmenden született költő, irodalomtörténész. A *Hitel* kritikai rovatának szerkesztője. Legutóbbi kötete: *Angyalaid mind repülni tudnak* (versek, 2011).